

SAJTÓ

*Mi csak szorongunk, veszélyt érzünk kint-bent,
de szépen élünk: képen látunk mindent.
Mi éppen élünk, nem is élünk tényleg:
csak azok élnek, akik írva élnek.
Csak ők, kiket az Írás kőbe vésett.
Mi sodródunk, nem értjük az egészet -
de története van minden papírnak.
Annak van sorsa csak, akinek írnak.*

*Más eljártssza, mit véletlene ráoszt.
Hogy megszoktuk már az otthonos káoszt!
A híradóban egyfolytában ölnek,
a filmsillagok fényben tündökölnék,
a reklám csupa mennyei ígéret,
csak kívánd meg, és megkapod, ha kéred,
a kripta falát lefestik, ha nyirkos,
a krimiben megbűnhődik a gyilkos.*

*A kisgyerekre ráesett a sírkő.
A terhes nőt elgázolta az autó.
A háború, a földrengés, a tűzvész.
Egy szökőár, és nyolcszáz ezer elvész.
Versenyt tarol a tűz, az ég, az ember,
ez késsel döf, az meg lesújt és rombol.
Miért hagy ennyi szörnyűséget Isten?
Hogy megírassák azután a Blikkben.*

*A balvégzetről bugyborog a bulvár –
kitapogatja odalént a bűvár,
mit lenn az éhes, síkos fogú hal lát:
a ronggyá ázott, puffadt hasú hullát,
mi két hónapja szép mosolyú lány volt,
még vadul csókolt, még vadabbul táncolt,
de a korláton magát átvette,
és összezapott a hullám felette.*

Már ismerjük mind, arcról, névről, képről,
a család semmit nem ért az egészből,
de róluk beszél boltos, fodrász, taxis,
a riporter szól: mitől olyan faksznis?
Ha ölsz vagy halsz, a fél világ hall rólad,
és rejtegetett titkaidra rálát,
s hogy szétszedhessen téged minél jobban,
a képed nézi tévében és lapban.

A gyilkost, aki kiflit eszik tejjel,
a csecsemőt, akit kidobnak éjjel,
az őrt, aki üt, és azután kérdez,
a haldoklót, ki mindent összevérez,
a celebet, ki azt hiszi, hogy sármőr,
a politikust, aki tiszta sár már-
a szokott műsor, híg, érzelmes esztrád -
szakadt a függöny, síkosak a deszkák.

Mégis: az élet mítosz és legenda.
Van áldozat, és gyilkos, és gyehenna.
Mint zsákba, egymás vaksorsába varrva
elásatnak az újságlap-avarba -
ez marad róluk az utolsó írás.
A földből hosszan felhallszik a sírás.

Ki beszél értük? Ki hallja meg őket?
Ki vigasztal meg árvákat, szülőket?
Ki érti meg a sorsukat? Akad, ki
képes a sárból sírkövet faragni?
Nem. Az embernek sziklahite nincsen.
Ő cikket ír csak – sorsot írjon Isten.